

Serfőző Simon

KIK MESSZE MENTÜNK

*A bánat őket célozta meg,
kiket alkalmatlanoknak soroztak,
s hiába csomagoltak a katonaládákba,
nem kellett búcsúzkodniuk otthon,
a nagy őszi regrutabálokban
ölelkezni dalolva a barátokkal,
azok szemében lettünk mi többek,
irigyeltek, kik messze mentünk,
laktanyák hűvös emeleteire,
igaz feladatra érdemesek,
már embernek-serdülő legények,*

*és én tudom, némelyeknek még
a hajdani kiskatonák vagyunk,
őrmesterek megalázott nevetségesei,
bokorugró bukfencbábok, kiket
emberségükben öltek legelőször,
ki említi, hogy kötelességet teszünk,
lövészgödrök homokjában megfúlt
világháborús nagyapák után;
csak az áldozatokra gondolunk,
míg pillanatonként készülünk mi
ügyünkért barikádokra menni,*

*bár némelykor igaz az előítélet,
s élkerülnek minket hányan,
röstellve, mint fertőző betegeket,
kószálunk egyedül az utcák közt,
rettegő gyanúval, hogy megszólhatnak,
s már akárki megfelel, csak
hozzá közelebb hajolhassunk,
legyen ki elfogadja: egyszer
valahol találkozunk még,
és szívünkön szúr hányszor a
szégyen, mert való nemegyszer,
mit rólunk megvetve híresztelnek,*

*mért szabály még, hogy azt dajkálják,
mi csak elvétett jel néha, egyedi,
és a szép kötelezettség fegyverei alatt
lenézetten szorongnak szívveréseink.*